STORM BOVEN HET LANDGOED

Hanna Caspian

Storm boven het landgoed

Het landgoed 3

Uit het Duits vertaald
door Irmaria Pennekamp

oceaan

Storm boven het landgoed is deel 3 van de serie Het landgoed

Eerste druk 2025
Tweede druk 2026

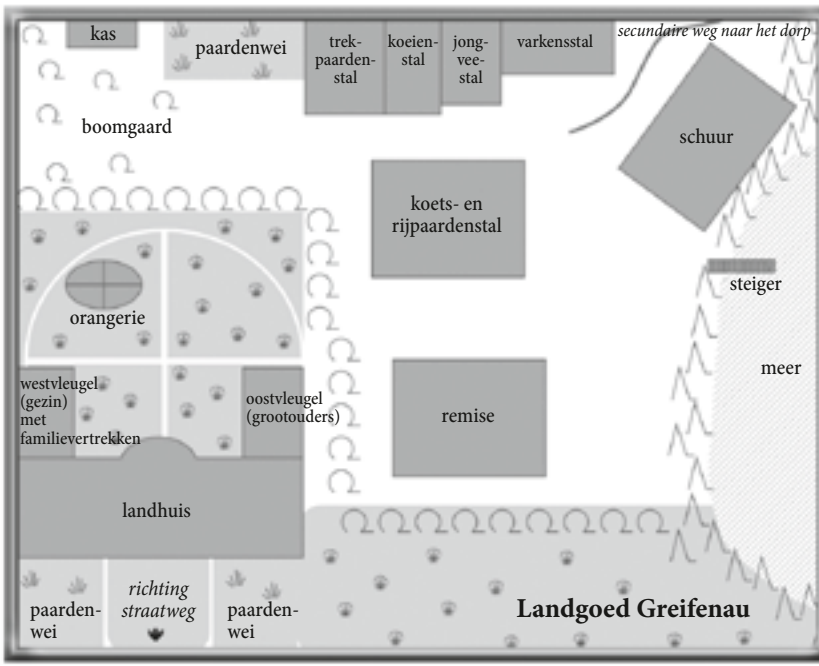
Oorspronkelijke titel *Gut Greifenau – Morgenröte*. Knaur Verlag, imprint van Droemer Knaur GmbH & Co. KG, München
© 2019 Aufbau Verlage GmbH & Co / Rebekka Knoll
© 2025 Nederlandse vertaling Irmaria Pennekamp / Oceaan

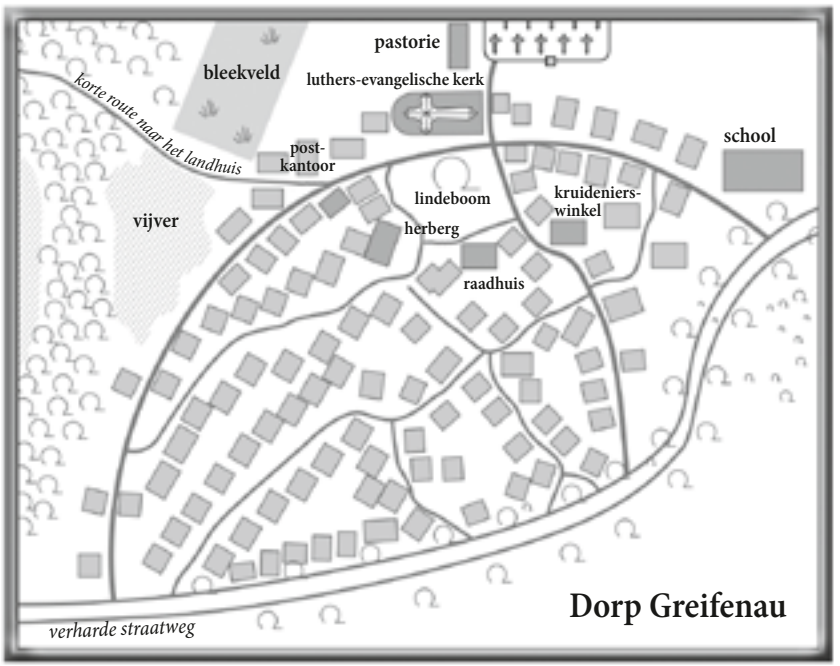
Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.
All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp bij Barbara
Omslagbeeld © Drunaa / Trevillion Images
Foto auteur © Traumstoff
NUR 302
ISBN 9789046835746
www.oceaanboeken.nl
Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

20 km
N
NW
NO
W
O
ZW
ZO
Z
Kolberg
Treptow
Kammin
Ahlbeck
Swinemünde
Greifenberg
Wollin
Kleines
Haff
Grosses Haff
Rega
Schivebein
Naugard
Labes
Ihna
Gollnow
Dramburg
Pölitz
Stettin
Altdamm
Oder
Stargard
Jakobshagen
Kallies
Greifenhagen
Gartz
Landgoed
Greifenau
Arnswalde
Pyritz
Bernstein
Lippehne
Königsberg

Stolp
Wipper
Rügenwalde
Schlawe
Stolpe
Zanow
Köslin
Bütow
Wipper
Radur
Pollnow
POMMEREN
Belgard
Bublitz
Leitznitz
Baldenburg
Polzin
Bärwalde
Neustettin
Hammerstein
Konitz
Schlochau
Tempelburg
Batzebuhr
Falkenburg
WEST-PRUISEN
Vandsburg
Pilow
Flatow
Deutsch-Krone
Lobsens
Schneidemühl
Wirsitz
Nakel
POSEN

kas
paardenwei
trek-
paarden-
stal
koeien-
stal
jong-
vee-
stal
varkensstal
secundaire weg naar het dorp
boomgaard
schuur
koets- en
rijpaardenstal
steiger
orangerie
meer
westvleugel
(gezin)
met
familievertrekken
oostvleugel
(grootouders)
remise
landhuis
paarden-
wei
richting
straatweg
paarden-
wei
Landgoed Greifenau

pastorie
bleekveld
luthers-evangelische kerk
korte route naar het landhuis
school
post-
kantoor
lindeboom
kruideniers-
winkel
vijver
herberg
raadhuis
verharde straatweg
Dorp Greifenau

Lijst van personages

Familie

Adolphis von Auwitz-Aarhayn – landgraaf van landgoed Greifenau
Feodora, geboren Gregorius – echtgenote van Adolphis
Konstantin – oudste zoon
Anastasia – oudste dochter, na haar huwelijk: gravin Von Sawatzki
Nikolaus – middelste zoon
Alexander – jongste zoon
Katharina – jongste dochter

Bedienden

Albert Sonntag – chauffeur en koetsier
Theodor Caspers – personeelshoofd en butler
Ottilie Schott– mamsell en kamenier (een mamsell – verbastering van het Franse woord 'mademoiselle' – was destijds bij Duitse mensen van stand een ongetrouwde vrouw die de scepter zwaaide over de huishouding en het vrouwelijke deel van het huispersoneel)
Irmgard Hindemith – kokkin
Bertha Polzin – keukenmeid
Wiebke Plümecke – kamermeisje
Ida Plümecke – kamermeisje (Wiebkes zus)
Paul Plümecke – smid (Wiebkes broer)
Eugen Lignau – stalknecht
Kilian Hübner – huisknecht
Johann Waldner – stalmeester/hoofdknecht
Karl Matthis – inwonende huisleerkracht

Overige personages

Egidius Wittekind – evangelisch-lutherse dominee
Rebecca Kurscheidt – dorpsonderwijzeres
Therese Hindemith – zus van Irmgard Hindemith
Julius Urban – zoon van rijke industrieel
Eleonora Urban – Julius' moeder
Cornelius Urban – Julius' vader
Ludwig von Preußen – neef van keizer Wilhelm
Amalie Sieglinde von Preußen – schoonzus van de keizer
Raimund Thalmann – rentmeester van het landgoed
Annabella Kassini – Adolphis' voormalige minnares
Cläre Bromberg – kleermaakster
Dokter Malchow – arts in Berlijn-Wedding
Isolde, Adalbert, Kunibert en Rosalinde – kinderen van dokter Malchow
Haug von Baselt – wapenbroeder van Nikolaus

1

28 december 1917 – Achter-Pommeren, Greifenau, dorpsschool

Rebecca liet haar hand voorzichtig op het stuur rusten. Niemand had haar ooit zoiets waardevols gegeven. Alleen graaf Konstantin von Auwitz-Aarhayn kon het zich veroorloven om zulke dure cadeaus te geven. Haar oude fiets was al meer dan twee jaar geleden gestolen. Deze wilde ze niet buiten laten staan. Maar waar in haar appartement zou ze hem moeten zetten? Ze kon hem in elk geval tot na de kerstvakantie in de klas laten staan. Ze liet hem los en wilde net een dikke wollen sjaal omdoen toen er een vreemd, zacht geklop klonk.

Konstantin was misschien twintig minuten geleden vertrokken. Was hij teruggekomen? Hij gaf niet op. Dat maakte indruk op haar. Aan de andere kant, wat hoopte hij ermee te bereiken? Ze zou nooit met hem trouwen. Hij had al zijn kansen bij haar verspeeld. Vermoedelijk was iemand als hij het gewoon niet gewend om afgewezen te worden. Ze deed de deur open.

Hij zat op zijn knieën. Even schoot het door haar hoofd dat hij misschien weer een huwelijksaanzoek wilde doen. Maar Konstantin leunde vreemd voorovergebogen tegen de deurpost. Zijn handen… bedekt met bloed. Ze knielde meteen naast hem neer. Ze schreeuwde zijn naam in de ijskoude lucht. 'Konstantin!'

'Geen… politie. Geen dokter. Alleen… mijn vader… hij weet… waarom.' Toen zakte hij in haar armen in elkaar.

Ze verstijfde van angst. Was hij dood? Was hij nu net gestorven? In haar armen en niet aan het front, ver weg in een vreemd land waar al jaren miljoenen mannen stierven? Zijn bovenlichaam was zwaar.

Ze kwam weer bij zinnen. Ze was de dochter van een dokter. Ze moest doen wat nodig was. Wat was er gebeurd? Ze vermoedde iets ergs, want dit leek geen ongeluk.

Ze sleepte hem het appartement in, sloot snel de deur en knoopte zijn mantel en loden jas los. Met trillende handen trok ze zijn wollen vest, overhemd en hemd uit zijn broek. Zijn huid zat onder het bloed. Ze had

nog geen verwondingen ontdekt. Met veel moeite lukte het haar om de linkermouw van zijn mantel en loden jas uit te trekken. Hij kreunde. Er was zoveel bloed. Was hij op sterven na dood?

Ze spreidde haastig een deken uit op de grond en legde Konstantin voorzichtig op zijn buik. Bevend duwde ze de stof van zijn met bloed doordrenkte kleren omhoog. De linkerkant van zijn rug was bloedrood. Daar ontdekte ze twee steekwonden, dicht bij elkaar, een handbreedte schuin onder de oksel. Er sijpelde vers bloed uit.

Iemand had hem aangevallen. Iemand had hem proberen te vermoorden! Was de aanvaller nog in de buurt? Zou hij terugkomen? Waarom was Konstantin het slachtoffer geworden van een steekpartij? Waarom wilde hij niet dat ze een dokter ging halen? Duizend vragen schoten door haar hoofd. Uit voorzorg trok ze de dikke gordijnen voor de vitrage en deed de deur op slot.

Ze had al veel zieken en gewonden gezien. Gewond door ongelukken met de monsterlijke machines in de Berlijnse fabrieken. Timmerlieden die hun vingers eraf hadden gezaagd. Slagers die in hun been waren geraakt met een hakmes. Mannen met steekwonden van kroeggevechten. Rebecca pauzeerde even en herinnerde zich wat haar vader haar had geleerd. Het belangrijkste was om te zien welke inwendige verwondingen hij had. Welke organen zaten er op de plek waar het mes hem had geraakt? Het hart, de longen… Waren die geraakt?

Konstantin was goed gekleed tegen de kou. Hij droeg een mantel, een dikke loden jas eronder en een warm, wollen vest over zijn overhemd en hemd. Elke millimeter tussen de punt van het mes en een inwendig orgaan telde namelijk.

Het ergste scenario was dat de dader zijn hart had geraakt. Als dat zo was, kon ze niets anders voor hem doen dan hem in haar armen houden tot al het bloed in zijn lichaam eruit was gesijpeld. De tweede mogelijkheid was dat de moordenaar zijn longen had geraakt. In dat geval zou Konstantins ademhaling oppervlakkig zijn, hij zou fluitende geluiden kunnen maken en al snel bloed ophoesten. Afhankelijk van de mate van verwonding zou de long kunnen klappen. Of de ingeademde lucht zou in de borst ontsnappen in plaats van te worden uitgeademd. Beide waren extreem pijnlijk en konden tot de dood leiden.

Rebecca luisterde. Konstantin ademde heel oppervlakkig, maar er zaten geen rode bellen om zijn mond. Verdomme. Waarom kon ze geen

dokter roepen? Moest ze zijn wensen negeren? Aan de andere kant zou het haar zeker vijf minuten kosten om bij dokter Reichenbach te komen en nog eens vijf minuten terug over de ijzige wegen. Wat als Konstantin in die tijd zou sterven, helemaal alleen op de koude vloer? Nee, dat kon ze niet over haar hart verkrijgen.

Haar handen trilden. Ze had het gevoel dat ze op het punt stond hysterisch te worden. Verdorie, verman jezelf. Doe wat nodig is! Dus zolang ze niet wist of de messteken een orgaan hadden geraakt, was het belangrijkste om het bloeden te stelpen. Voorzichtig stapte ze de voordeur uit en pakte wat witte sneeuw. Ze legde de ijskoude massa op de wonden. Ze duwde een kussen onder Konstantins hoofd. Hij kreunde weer zachtjes. Voor de rest bewoog hij niet.

'Konstantin, hoor je me?'

Geen reactie.

Ze moest uitzoeken wat er was gebeurd.

'Konstantin?'

Niets. Van hem zou ze niet te weten komen wat er was gebeurd. Ze haalde de sneeuw weer van zijn huid. Er sijpelde nu nauwelijks meer vers bloed uit. Op de bleke huid waren de twee steekwonden duidelijk zichtbaar. De randen van de wonden waren glad. Het mes was scherp geweest. Met een beetje geluk had een rib de steken weggeleid van de organen. Misschien was zijn hart geraakt, of misschien alleen een bloedvat. Konstantin kreeg tenminste genoeg lucht om te kreunen. Maar zelfs een kleine longperforatie zou genoeg kunnen zijn om hem na lange, pijnlijke uren alsnog te doden.

Voorzichtig trok ze zijn mantel en loden jas helemaal uit. Door de bewegingen liep er vers bloed uit de wonden. Ze onderzocht de rest van zijn lichaam grondig. Blijkbaar waren de twee steekwonden de enige die hij had opgelopen. Iemand had hem twee keer gestoken en was toen verdwenen.

Zijn zakhorloge zat nog in zijn broekzak. Tegenwoordig werden mensen voor minder overvallen. Hoe onrustig de tijden ook waren, ze had nog nooit gehoord van een man die zomaar neergestoken werd zonder de bedoeling hem te beroven. Niet hier in elk geval.

Geen dokter en geen politie, had Konstantin gezegd. Waarom wilde hij dat niet? Konstantin had erg stellig geklonken. Daar zou hij vast een goede reden voor hebben gehad.

Ze gluurde uit het raam achter het gordijn. Zou ze het durven? Ze

moest wel! Ze haastte zich naar het klaslokaal. In haar lessenaar stond een kastje met medische spullen. Verband voor grotere wonden, pleisters en een flesje jodiumtinctuur.

Konstantin bewoog nog steeds niet. Toen ze een hand op zijn rug legde, kon ze hem voelen ademen. Natuurlijk had ze geen stethoscoop zoals haar vader, dus kon ze alleen haar oor op zijn rug leggen. Zijn hart klopte regelmatig. Was hij bij bewustzijn? Was het genoeg om alleen zijn wonden te ontsmetten en te verbinden?

'Konstantin?'

Een kreun ontsnapte uit zijn mond. Heel zachtjes.

'Kun je me horen?' Weer een zachte kreun.

'Ik haal dokter Reichenbach. Hij moet je onderzoeken.'

'Nee!' kwam er met verbazingwekkende overtuiging uit zijn mond. Maar toen was de energie weg. 'Niemand… mag het weten.' Bijna alleen maar gefluister. 'Alleen… mijn vader… groot… geheim.'

Een groot geheim. Wat dat ook mocht betekenen. Ze zou Konstantins wens respecteren. Zelfs als het misschien zijn laatste was. Dan moest ze zich maar concentreren op wat ze zelf kon doen. De sneeuw, die ze weer op Konstantins rug had gelegd, was nauwelijks gesmolten. Het was hier vreselijk koud. Ze legde twee houtblokken op het vuur en stookte de kachel op.

Met een doek maakte ze de huid rondom de verwondingen schoon. De sneeuw had de bloedsomloop nu vertraagd. Dat was goed. Bloeduitstortingen vormden zich langzaam rond de wonden en liepen in een boog langs de ribben. Donkerrode plekken die groter en groter werden. Bloed dat zich verspreidde door zijn lichaam. Was hij inwendig aan het doodbloeden? Was alles wat ze hier deed slechts een poging om verkeerde symptomen te behandelen? Ze dacht wanhopig na over hoe weinig ze eigenlijk kon doen.

Rebecca nam de jodiumfles, bevochtigde een stuk linnen en wreef ermee over een groot deel van de huid. Ze drenkte ook een stuk wondverband in jodium en legde het over de twee wonden. Toen pakte ze een verband en verbond hem.

Mijn god, wat was hij zwaar. Ze probeerde Konstantins bovenlichaam op te tillen. Het lukte niet. Met moeite schoof ze haar arm met het verband een paar keer onder zijn bovenlichaam tot het haar lukte om een strak verband te krijgen.

Ze vulde haar zinken ondersteek met sneeuw en legde het op het verband. Het ding was zwaar en drukte op de wond. De druk en de kou zouden het bloeden verder stoppen. Dit was alles wat ze op dit moment kon doen.

Ze zou thee van wilgenbast en moerasspirea voor hem zetten tegen de pijn en mogelijke ontstekingen. En ze kon de bank voor hem klaarmaken. Voor het geval hij zich beter zou voelen en zelf naar de andere hoek van de kamer zou kunnen. Hij was te zwaar om hem daarheen te dragen. En ze zou hem zeker niet mee de trap op nemen naar haar slaapkamer.

Pas nu ze alles had gedaan wat ze kon, begon de wanhoop. Wat als hij echt stierf? Ze had van hem gehouden, hem gehaat, hem vervloekt. Maar ze had hem nooit dood gewenst. Ze liep naar hem toe en ging naast hem op de grond liggen. Voorzichtig nam ze hem in haar armen.

'Ga alsjeblieft niet dood. Alsjeblieft. We komen hier wel weer uit. Ja? Alsjeblieft.' Ze kuste zijn slaap.

~

'Rebecca?' Zijn stem klonk heel zacht.

'Ja.' Ze ging naast hem zitten. Slechts één kaars verlichtte de kamer. Toen het 's middags donker was geworden, had ze de houten luiken voor de ramen gesloten. De kachel verspreidde een aangename warmte, maar het bleef ijzig koud op de vloer. Zelfs de deken die Rebecca onder hem had uitgespreid, hielp niet veel. Ze had hem en zichzelf bedekt met haar dekbed.

'Hoe gaat het?' Ze controleerde zijn voorhoofd met de palm van haar hand. Die was koud. Geen koorts, waarschijnlijk dus ook geen ontstekingen. Dat was goed. 'Heb je dorst?'

'Ja.'

Ze reikte naar het inmiddels koud geworden kopje thee dat naast zijn hoofd stond. Gedurende de dag was Rebecca erin geslaagd om hem een paar lepels thee te geven.

Toen hij zijn hoofd optilde om te drinken, slaakte hij een kreet van pijn.

'Wacht, ik doe het wel.' Met een grote lepel hield ze de vloeistof voor zijn mond. Hij dronk.

'Hoelang… liggen…?'

'Sinds vanmorgen. Sinds je bezoek. Je had een fiets voor me meegenomen, weet je nog?' Ze had de fiets 's middags naar het klaslokaal gebracht toen ze extra hout voor de kachel had gehaald.

'Fiets?… Ik weet niet…'

Had hij de moordpoging verdrongen? Of was het door het bloedverlies dat hij het zich niet kon herinneren?

'Weet je nog wat er is gebeurd?'

Hij kreunde weer, alsof denken vreselijk vermoeiend was.

'Je was bij me en gaf me de fiets. Toen ging je weg. Twintig minuten later klopte je weer aan. Iemand had je aangevallen. Je hebt twee steekwonden op je rug.'

'Aangevallen?!'

'Ik denk het wel.'

Hij zweeg. Was hij aan het nadenken? Of was hij misschien weer in slaap gevallen?

'Steekwonden?' Zijn stem was erg zwak.

'Twee. Iemand heeft je van achteren neergestoken.'

'Hoe… erg?' Elk woord kostte hem kracht.

'Ik weet het niet zeker, maar ik vermoed dat ze je hart of longen niet hebben geraakt. Anders zou je waarschijnlijk al… Je houdt je goed.'

Alsof ze niet wist dat hij nog lang niet uit de gevarenzone was. Om de paar minuten controleerde ze of ze zijn hartslag en ademhaling nog kon voelen. Alles was nog onzeker. Maar het feit dat hij redelijk helder kon nadenken, gaf haar vertrouwen.

Toch had ze dit al eens meegemaakt met de patiënten van haar vader: een laatste opleving. Mensen die kort weer bij bewustzijn kwamen om afscheid te nemen.

Zelfs als hij de komende uren zou overleven: zolang een wond open was, kon die altijd geïnfecteerd raken. En met twee wonden midden in Konstantins lichaam kon ze zich niet voorstellen wat dat zou kunnen aanrichten.

Hij lag nog steeds op zijn buik. Er zat alleen een kleine bloedvlek op het verband en die was in de loop van de dag niet groter geworden. Rebecca had bijna elk uur het ijs in de ondersteek ververst. Ze had de rest van Konstantins lichaam zo goed mogelijk warm gehouden.

'Heb je… Weet… iemand het?'

‘Voordat je flauwviel, zei je geen politie en geen dokter. Ik zou het je vader moeten laten weten. Maar ik wilde je nog niet alleen laten. Morgenochtend ga ik meteen.’

Hij maakte een geluid alsof hij het niet eens was met haar plan. ‘Vader… onmiddellijk… Laat ze weten… Alleen hem… Anders gaan ze zoeken…’ Toen viel er weer een stilte.

Ze legde haar hand op zijn schouder. ‘Goed dan. Zoals je wilt. Ik vertrek onmiddellijk.’

~

‘Leg me dat alstublieft nader uit!’

‘Alstublieft, kom gewoon naar me toe zonder dat iemand u ziet. En zeg ook tegen niemand iets.’ Rebecca had een kort briefje geschreven, die ze bij de voordeur in de handen van de bediende had gedrukt. Ze hoefde maar een paar minuten te wachten voordat de graaf zelf verscheen. Hij zag er elegant uit.

‘Ik dacht dat Konstantin op reis was in de verder gelegen gebieden van het graafschap.’

Rebecca keek achter zich, over zijn schouder. De bediende was nergens te bekennen. Toch liet ze haar stem zakken.

‘Ik smeek u. Uw zoon heeft me heel precieze instructies gegeven. En breng alstublieft mee wat er op het lijstje staat. Alstublieft.’

‘Maar is hij in orde?’ vroeg hij twijfelend. De vraag waarom de dorpsonderwijzeres pijnstillers en verband nodig had, klonk door in zijn stem.

Wat moest Rebecca daarop zeggen? ‘Hij leeft.’

‘Hij…’ De graaf hapte naar lucht. Dat was duidelijk niet het antwoord dat hij had verwacht.

‘Kom in het geheim en neem de spullen mee. We willen echt niet dat iemand ervan weet. Zelfs uw vrouw niet. De rest kan hij u beter zelf uitleggen.’

Graaf Adolphis von Auwitz-Aarhayn stopte haar briefje in zijn broekzak. ‘Ik moet een smoes bedenken, dan kom ik meteen. We zijn net klaar met eten.’

Rebecca nam afscheid, draaide zich om en liep voorzichtig de besneeuwde trap af.

Ze was nog geen half uur thuis toen er iemand aanklopte. Opgewon-

den sprong ze op van de vloer. Ze had brood in warme melk gedoopt en Konstantin wat te eten gegeven. Hij kon zich nog steeds niet bewegen en lag praktisch in het midden van de kamer. Rebecca deed de deur op een kiertje open. Toen ze zag dat de graaf voor haar deur stond, deed ze hem open.

'Kom binnen.'

Toen de oudere man zijn zoon zag, drukte hij de leren reistas die hij had meegenomen in haar hand. 'Konstantin, wat is er met je aan de hand?' Hij zat meteen op zijn knieën.

'Pap.' Konstantin was nauwelijks hoorbaar, zo zwak was zijn stem.

De graaf duwde zijn bebloede wollen vest omhoog. Het verband, het bloed. Hij keek Rebecca vragend aan.

'Iemand heeft geprobeerd hem te vermoorden. Hier in de buurt. Uw zoon heeft het maar net tot aan mijn deur gered. Hij heeft twee steekwonden op zijn rug.'

De ogen van de graaf werden steeds groter. 'Waarom heeft u ons dat in hemelsnaam niet eerder verteld? En waar is dokter Reichenbach?'

'Pap… nee!'

Rebecca stond hulpeloos toe te kijken, maar toen Konstantins vader zijn zoon overeind wilde helpen, sprong ze ertussen. 'Nee… wees voorzichtig. Zijn verwondingen zitten dicht bij zijn hart en longen. Ik zou hem niet op de grond hebben laten liggen als dat niet nodig was.'

'Hoe weet u dat?'

'Mijn vader is dokter. In Charlottenburg. Ik heb hem vaak geholpen.'

'Alsof een vrouw…'

'Daar gaat het niet om. Uw zoon wil u iets vertellen.' Graaf Von Auwitz-Aarhayn staarde haar boos aan, toen viel zijn blik op het bord naast Konstantin, waarin het geweekte brood in de melk dreef. De ondersteek stond iets verderop. Eindelijk boog hij zich naar zijn zoon.

'Konstantin, wat wil je me vertellen?'

Hij moest zich duidelijk eerst herpakken. Hij probeerde zijn hoofd op te tillen, maar dat deed te veel pijn. 'De aanvaller… hij sprak… Russisch. Je weet wat dat betekent… Mijn bezoek… aan Sint-Petersburg.'

Nu was het Rebecca's beurt om vragend te kijken. Konstantins vader wierp haar een sceptische blik toe en boog zich toen weer naar zijn zoon.

'Bedoel je dat het een bolsjewiek was?'

'Nee… de Ochrana.'